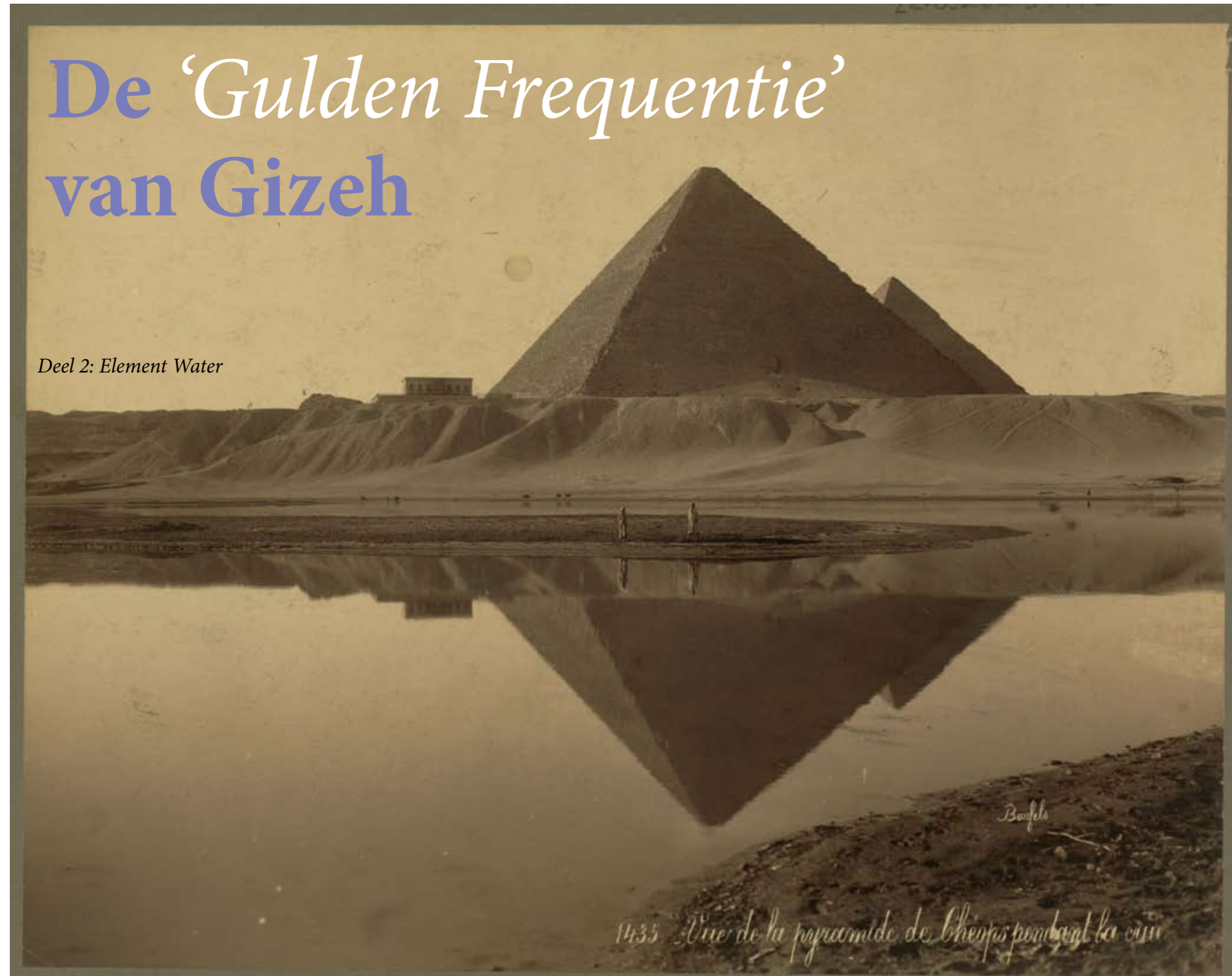

Afb.1 De overstromde Nijl gedurende de 19e eeuw (foto: Paul Félix Bonfils 1831-1885)

De 'Gulden Frequentie' van Gizeh

Deel 2: Element Water

Het verhaal achter de 'Gulden Frequentie van Gizeh' is onderverdeeld in vier delen die gekoppeld zijn aan de vier natuurlijke basiselementen omdat deze vier aardse elementen gecodeerd zijn in de Grote Piramide van Gizeh: 1. Aarde, 2. Water, 3. Lucht, 4. Vuur. Elk element vertegenwoordigt een hoofdrichting van het kompas en samen vormen ze een cirkel van verbond die wordt overkoepeld door het vijfde element 'Aether'. Daarin spelen zich alle processen af waarbij Aether de goddelijke wereld vertegenwoordigt.

Schenker van leven
'Kemet' was de naam die de Oude Egyptenaren aan hun land gaven en wat het 'zwarte land' betekent vanwege de vruchtbare zwarte modder die achterbleef op de oevers van de Nijl na de jaarlijkse overstromingen van deze rivier. Het overstromen was het gevolg van het feit dat de Egyptische Nijl een samenvloeiing is van de Blauwe Nijl, afkomstig uit Ethiopië, en de Witte Nijl die als bron het Victoriameer in Oost-Afrika heeft. Daarbij kwam de neerslag tijdens de regenseizoenen waardoor de Nijl in Egypte te veel water toegevoerd kreeg en daardoor gedurende de periode juli tot oktober buiten zijn oevers trad. De verhoogde Aswandam, gebouwd van 1960 tot 1970, en het daarbij ontstane Nassermeer zorgde er voor dat de Nijl in Egypte niet meer kon overstromen en daarmee het achterland 'beschermde' was tegen het water.

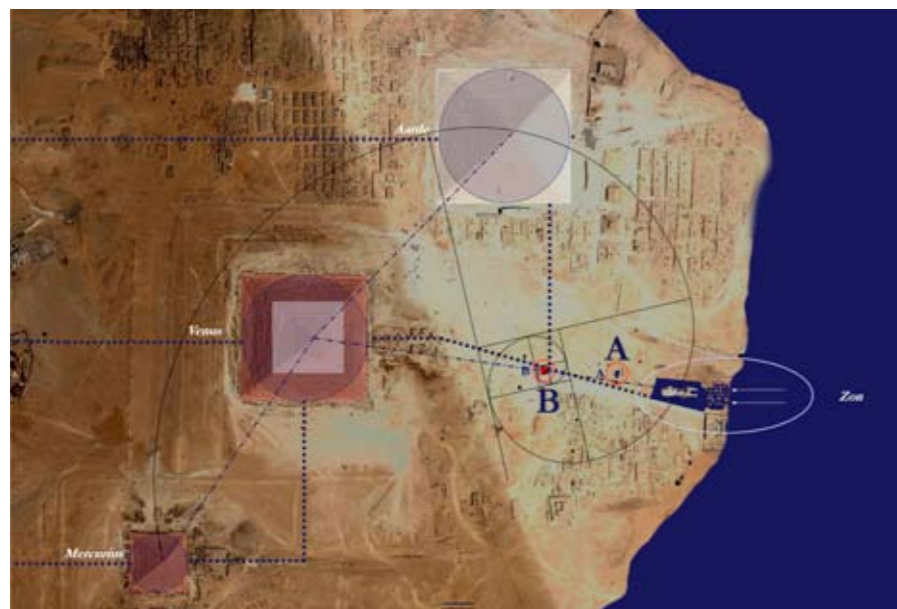
Echter ten tijde van Kemet was de Nijlgod 'Hapy' de god van de overstromingen en zorgde voor een vruchtbaar land en tevens voor de belangrijke grondstof voor de verschillende piramide-complexen. Het water als 'schenker van leven' in volledige harmonie met het omringende land. Doordat de verschillende piramide-complexen van 'het Verbond' (zie element Aarde) met elkaar verbonden waren door middel van een ondergronds tunnelsysteem was het vrij eenvoudig om het water door te voeren naar de lager gelegen piramiden zoals de Grote Piramide van Gizeh. Het plateau van Gizeh zelf overstroomde nooit

vanwege de hoge ligging, maar we weten wel dat het water uit de Nijl gedurende de overstromingen kwam tot aan de voorpoten van de sfinx (Herodotus 435 BC) via de daarvoor gelegen sfinxtempel en dit was precies de bedoeling. Het water uit de Nijl gelijk aan de kracht van de zon zich manifesterend via de zonnegod 'Ra' of 'Re' en bestemd voor het complex van Gizeh.

De sfinx is geen mythisch wezen (half man half leeuw) uit de Egyptische mythologie, maar een leeuw die werd aanbeden omdat ten tijde van de 'leven schenkende overstromingen' de zon in het sterrenbeeld leeuw stond, en daarom wordt de sfinx ook wel de 'wachter van de zon' genoemd. Op het noordelijk halfrond is het sterrenbeeld 'Leeuw' in de lente te zien; het jaargetijde dat de regentijd begint in oostelijk Afrika. Dit tropisch moessonklimaat in midden- en oost Afrika met zijn zware regens geldt als de belangrijkste waterleverancier van de Nijl. De sfinx is daarom op de oostelijke hemel gericht en 'verbindt' zich met het sterrenbeeld Leeuw. De Leeuw verwelkomt het water als Ra het sterrenbeeld 'omhelst'.

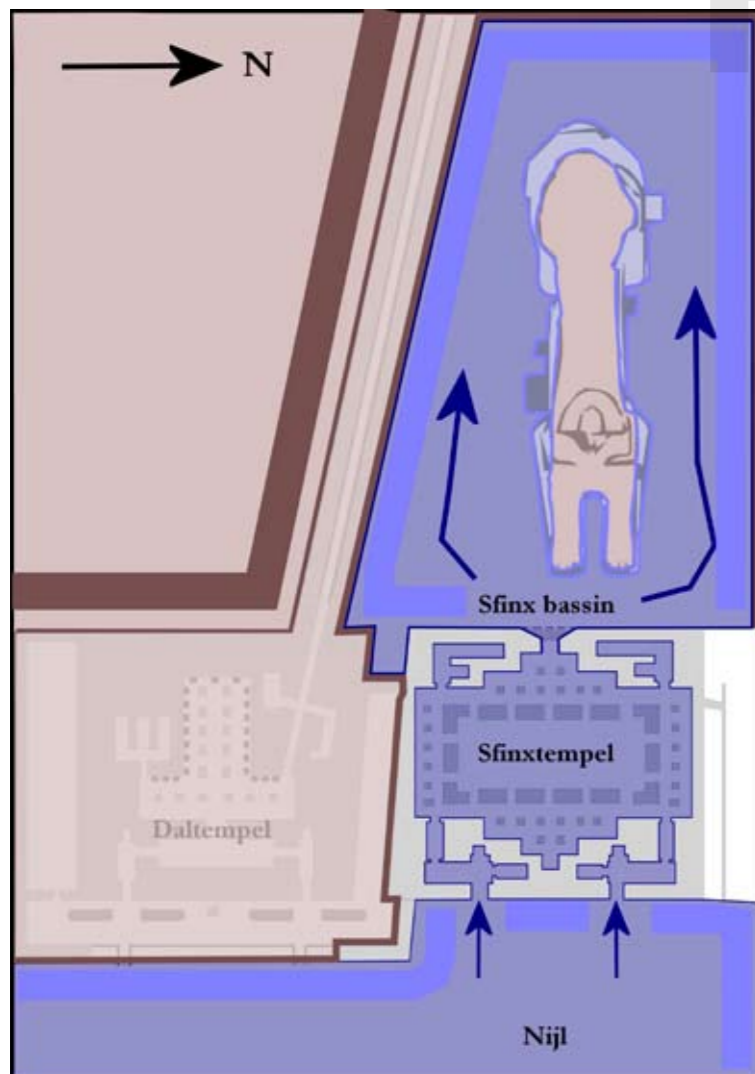
Zuiver water
Via de overstromde Nijl ter plaatse van Gizeh kon 'zuiver' water worden toegelaten tot de sfinxtempel en het zogenaamde 'sfinx bassin' waarin de sfinx als 'waker' van het plateau is geplaatst. Behalve schoon moest het water vooral zuiver zijn. Het water moest op een geheel natuurlijke manier zonder inmenging en bemoeienis van buitenaf zijn weg vinden naar de sfinxtem-

Afb.2 De toegang van het nijlwater via de sfinxtempel (A. Campbell's tombe B. Osiris schacht) – Google Earth

Afb.3 'Overstroomde' Nijl, Sfinxtempel en Sfinx bassin

pel waar het door middel van zogenaamde organische bewegingen in de tempel zelf verder werd gezuiverd alvorens toegelaten te worden tot het bassin van de sfinx via een ingenieus sluisstelsel. Ongeschonden watermoleculen met de juiste zuivere energie als grondstof voor het meest natuurlijke 'Huis van Energie' ooit gebouwd.

In afbeelding 2 en 3 is te zien hoe het water zijn weg vindt tot het bassin van de sfinx via de sfinxtempel.

De sfinxtempel is in vervallen staat en niet meer toegankelijk, maar er is nog wel 'horizontale watererosie' waar te nemen op het kalksteen en roze graniet waaruit het inwendige van de tempel is opgebouwd.

Deze horizontale watererosie geeft aan dat er een horizontale waterstroom heeft plaatsgevonden richting het bassin van de sfinx. Dit in tegenstelling tot de erosiesporen in het bassin van de sfinx zelf die verticaal zijn en daarom door geoloog en geofysicus Robert Schoch (1990) worden toegeschreven aan langdurige regenval (regen-erosie) in het verre verleden ter plaatse van de sfinx en de Grote Piramide, en mede daardoor wordt de sfinx gedateerd op 10.500 jaar v.Chr.

De verticale watererosie in het bassin (bovenzijde extremer dan onderzijde) is ontstaan door de voortdurende verandering van waterpeil ten gevolge van de aanvoer van Nijlwater via de sfinxtempel en verdere afvoer via waterputten in het bassin naar het ondergelegen tunnelstelsel (afb.4).

De meeste watererosie vond daardoor in het bovenste gedeelte van het bassin en op het bovenste deel van het lichaam van de sfinx plaats; de bovenste 2 a 3 meter waren het meest onderhevig aan verandering in waterpeil. Het bassin van de sfinx is te vergelijken met de spaarbekkens voor drinkwater in onze huidige waterzuiveringsinstallaties.

Het waterbassin van de sfinx is vergelijkbaar met een slotgracht en had in de Egyptische oudheid vele verschillende namen zoals: 'meer van vuur', 'meer van leven', 'kanaal van God', 'kanaal van Anubis', 'draaiende waterweg', 'heilig meer' en 'meer van koel water' waarbij eigenlijk al werd aangegeven dat het doel daadwerkelijk te maken had met het opslaan en verwerking van het water. Het begrip 'meer van vuur' past in dit verhaal exact bij de Grote Piramide zijnde het 'huis van energie' ('vuur in het midden').

Afb.4 Waterpeil in sfinx bassin

Zaal der Archieven

Naast en zelfs op het lichaam van de sfinx zijn nu nog verschillende waterputten te onderscheiden waardoor het water uit het sfinx bassin verder werd geleid naar een 2 bassin gelegen onder het lichaam van de sfinx. Deze ruimte op ongeveer 5 meter diepte onder de voorpoten van de sfinx werd in 1993 ontdekt door Amerikaanse geologen met behulp van grondradar en wordt sinds een uitspraak van de Amerikaanse profeet Edgar Cayce (1877-1945) en oude teksten uit Egypte geassocieerd met de zogenaamde 'Zaal der Archieven' ('Hall of Records') waarnaar men al zo lang op zoek is en waar, volgens sommigen, belangrijke teksten en documenten zijn verborgen om door een latere beschaving te worden ontdekt. De archieven van de belangrijke Egyptische god Thoth; 'schrijver der goden'.

Deze rechthoekige kamer van zo'n 12 meter lang en 9 meter breed is echter een gesloten waterbassin waarin een bepaalde druk kon worden opgebouwd noodzakelijk voor het verpompen van het water richting Grote Piramide. In verband met mogelijke schade aan de sfinx geven de Egyptische autoriteiten vooralsnog geen toestemming om de weg naar deze ruimte vrij te maken door middel van boormethoden.

Omdat het gehele tunnelstelsel onder het plateau van Gizeh onklaar is gemaakt door het afsluiten van tunnels met zand en puin is de kans groot dat het bassin onder de sfinx nu nog steeds gedeeltelijk gevuld is met Nijlwater net als de 'Osiris schacht' gelegen op zo'n 200 meter achter de sfinx.

De aanwezigheid van de vele tunnels is jarenlang verzwegen door de betreffende autoriteiten omdat een verklaring en een koppeling aan de Oud Egyptische cultuur niet voorhanden was. Wat men niet begrijpt wordt liever verzwegen.

Osiris Schacht (Oog van God)

Deze Osiris schacht maakt deel uit van het tunnelsysteem en is direct verbonden met het bassin van de sfinx en bestaat uit 3 niveaus verbonden door middel van verticale schachten van 2 bij 2 meter met een totale diepte van zo'n 32 meter onder het grondniveau (afb.6 en 6a). De Osiris schacht werd in 1935 ontdekt en bevindt zich onder de 'weg' die loopt van de daltempel naast de sfinxtempel naar de piramide van Kha-F-Ra (2^e piramide).

Zie hiervoor B in afbeelding 2. Via een ingang onder deze weg (afb.5) zijn de 3 niveaus toegankelijk door middel van later aangebrachte stalen ladders. Op het 2^e en 3^e niveau zijn lege sarcofagen gevonden die teruggaan tot een periode van 1500 jaar v.Chr. Dit betekent dat de Oude Egyptenaren deze Osiris schacht voor andere doeleinden gebruikten dan waarvoor de schacht oorspronkelijk bestemd was. De schacht dankt zijn naam aan het feit dat de egyptologen altijd dachten het graf van Osiris te hebben ontdekt vanwege de vondst van een lege sarcofaag op het, onder water gelegen, 3^e niveau. Dat het een bijzondere plek betreft is

te zien in afbeelding 2 waar de locatie van de Osiris schacht volgt uit de 'gouden snede spiraal' die aanvangt in de top van de piramide van Men-Kau-Ra en via de Grote Piramide (Khufu) en de sfinx spiraliseert naar deze exacte locatie wat ook wel het 'Oog van God' in deze spiraal wordt genoemd. Één van de heilige oude namen van de sfinx betekende ook 'de spiraalvormige kracht van het universum' ofwel de 'gouden snede spiraal van de schepping'. De sfinx (leeuw) als schepper van energie en leven.

Een rechte lijn vanaf de top van de piramide van Kha-F-Ra naar het hoofd van de sfinx gaat eveneens door de locatie van de Osiris schacht en daarmee is de geografische posi-

tie van de schacht vastgelegd door middel van de drie piramiden van Gizeh en de sfinx (afb.2).

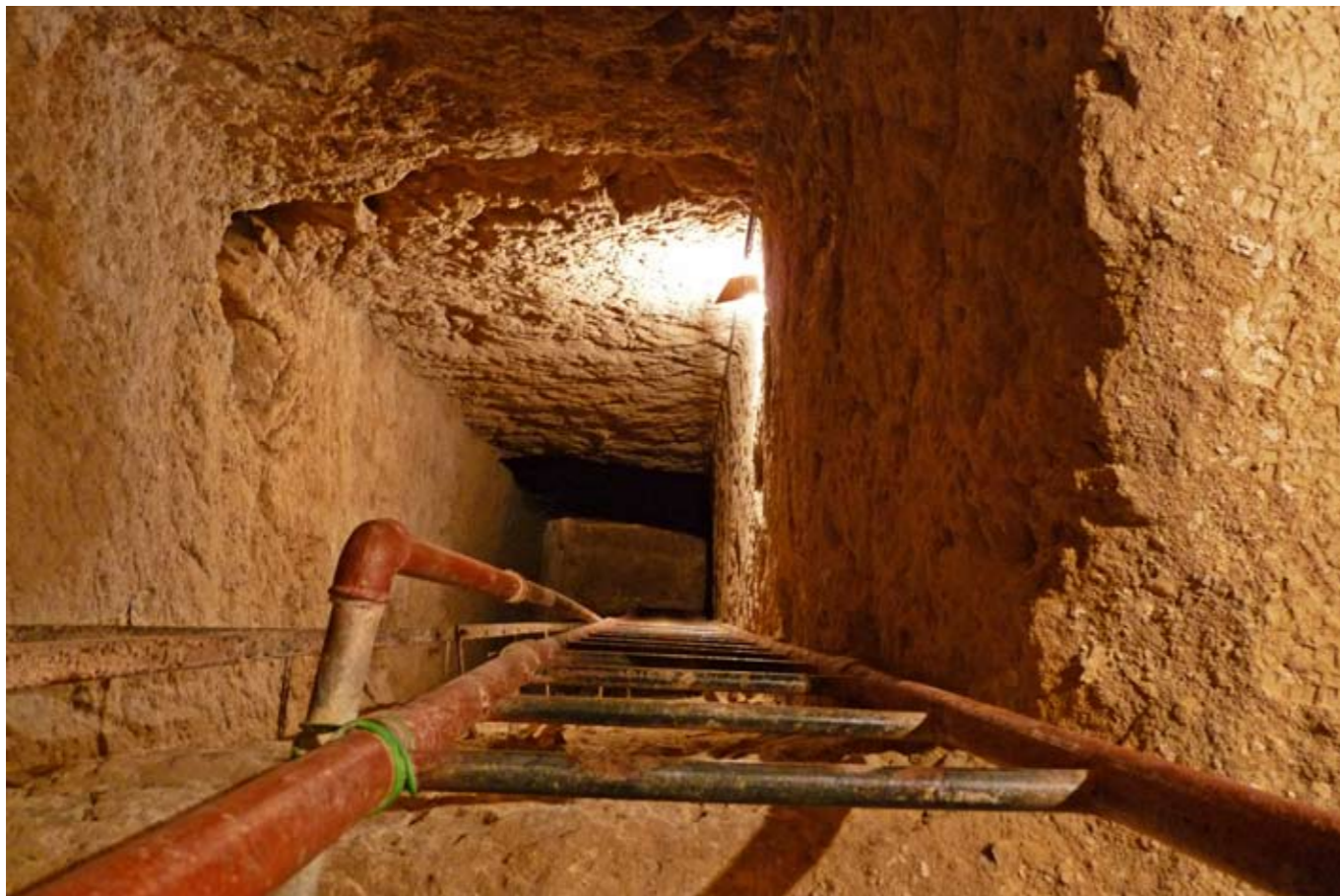
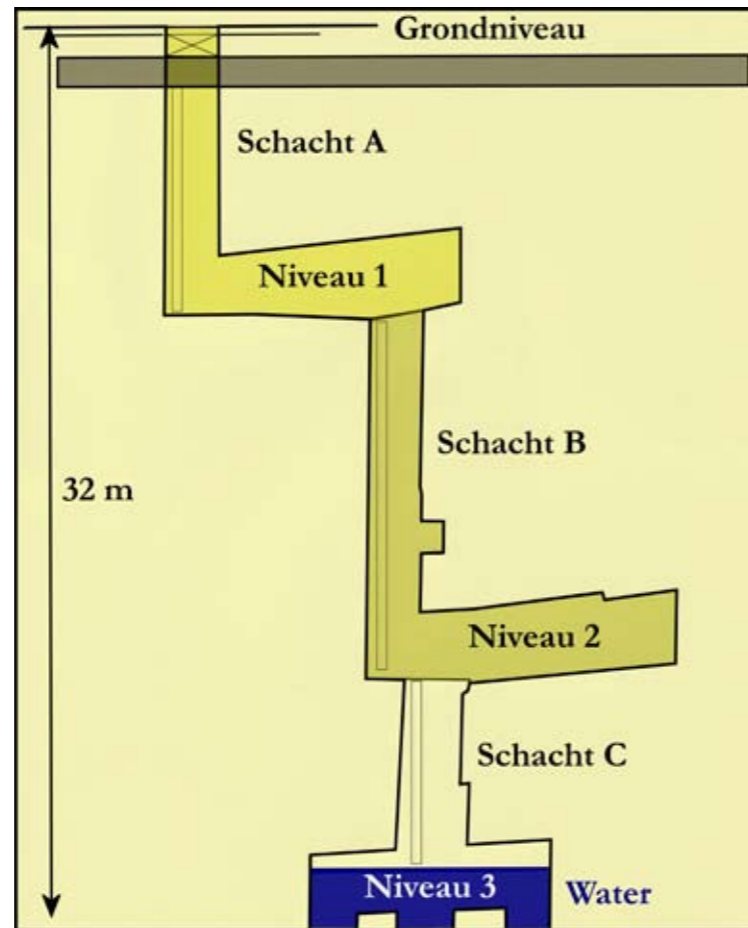
Men vermoedt dat deze Osiris schacht later dienst deed als waterbron omdat het geheel vol stond met water, maar deze schacht maakte een belangrijk deel uit van het gehele tunnelstelsel van Gizeh en was dus wel degelijk bestemd voor water en waterstromen. Het 3^e niveau stond tot voor kort nog onder water (afb.7) en dit water bleek na verwijdering van de stoflaag van een zeer hoge kwaliteit te zijn. Eeuwenoud glashelder stilstaand water. Zuiver water.

Op niveau 3 zijn tunnels ontdekt die lopen in de richting van de sfinx en de Grote Piramide en zijn door verstopping niet meer toegankelijk. Zij geven wel aan dat ze onderling waren verbonden voor de doorvoer van water. Dergelijke tunnels onder de piramide complexen van 'het Verbond' (deel 1A) waren alleen maar bestemd voor de doorvoer van water omdat ze ontoegankelijk waren voor personen vanwege de vele diepe verticale schachten. De aanwezigheid van de vele tunnels is jarenlang verzwegen door de be-

[boven] Afb.5 Ingang Osiris schacht
[rechts] Afb.6 Doorsnede Osiris schacht
[onder] Afb.6a Osiris schacht – het 'oog van God' (copyright by Gregor Spoerri, Switzerland)

treffende autoriteiten omdat een verklaring en een koppeling aan de Oud Egyptische cultuur niet voorhanden was. Wat men niet begrijpt wordt liever verzwegen.

Door de constructie en locatie van de toegankelijke en afsluitbare Osiris schacht was het mogelijk om te bepalen wat het niveau van het waterpeil was in het tunnelstelsel van Gizeh en kon men dus ook zien hoe hoog het water stond in de verticale schacht van de Grote Piramide die leidde vanuit het tunnelstelsel naar de ondergrondse kamer in deze piramide. De ondergrondse kamer of *waterslagkamer* (afb.7a) was de toegang voor het Nijlwater tot de Grote Piramide waarbij de Osiris schacht de functie had van 'peilglas' en men daarna aan de hand hiervan de watertoevoer kon stoppen of opvoeren. Beide kamers hadden dus een soortgelijke functie en lijken ook erg op elkaar. Tussen de sfinx en de Osiris schacht bevindt zich de zogenaamde Campbell's tombe (afb.2) die ook in verbinding stond met het ondergrondse tunnelsysteem en diende om het eerste traject van het water richting

[onder] Afb.7 Osiris schacht 3e niveau (copyright by Gregor Spoerri, Switzerland)
[rechts] Afb.7a Grote Piramide 3e niveau - waterslagkamer (foto: John en Morton Edgar 1910)

Grote Piramide te 'ontluchten' door middel van een omvangrijke schacht. Naderhand zal deze schacht afgesloten zijn geweest om de druk in het systeem op peil te kunnen houden. Momenteel is de Campbell's tombe nog toegankelijk, maar grotendeels ingestort en bedolven onder zand (afb.8).

Ook ten zuidoosten van de Grote Piramide zijn momenteel nog meerdere diepe verticale tunnelschachten te vinden die verbonden zijn met het ondergrondse tunnelsysteem. Bij sommige schachten zijn de horizontale verbindingstunnels zichtbaar zoals te zien op afbeelding 9. De meeste schachten zijn niet afgezet en daarom levensgevaarlijk.

Het 'Lange Water'

Vanuit het hoger gelegen Dashur en Sakkara werd er eveneens water aangevoerd naar Gizeh via het tunnelstelsel. In Sakkara zijn er vele waterputten te vinden die door de overheid zijn afgedekt met betonnen platen voor de 'veiligheid' of tegen te veel nieuwsgierige blikken. Ook hier ervaar je het negen van de tunnels door de lokale gidsen en

dit geeft eigenlijk duidelijk aan dat men niet weet hoe men dit in de Egyptische cultuur moet plaatsen wanneer het geen tunnels betreft voor irrigatie van landbouwgronden. Het tunnelstelsel is zeer omvangrijk en de tunnels zelf zijn groot genoeg voor het transport van zeer grote hoeveelheden water voor welk doel dan ook.

Abd'El Hakim Awyan (lokale Kemetaanse gids) speelde als klein kind in de tunnelstelsels van Sakkara en is een keer door een ongeluk in een verticale schacht gevallen en na vele angstige uren weer opgedoken op het plateau van Gizeh wat ongeveer 12 kilometer van Sakkara is verwijderd! Door de lange afstand die het water aflegt vanaf de hoger gelegen piramiden naar de piramiden van Gizeh noemen we dit het

'lange water' en werd in Gizeh voornamelijk gebruikt voor de opbouw van druk in het tunnelstelsel verantwoordelijk voor de toevoer van water naar de Grote Piramide. Vanwege het 'verval' (verticale verloop van een waterstroom of watergang) was het vrij eenvoudig om op deze manier de benodigde druk in het systeem op te bouwen. Het meer zuivere water bestemd als grondstof voor de Grote Piramide was afkomstig van de Nijl via de sfinxtempel en het bassin van de sfinx.

Het probleem hierbij was dat de sfinxtempel lager lag dan de Grote Piramide op het hoger gelegen plateau. Het water moest dus op de één of andere manier omhoog worden gepompt om via de waterslagkamer (ondergrondse kamer) in de Grote Piramide te komen.

De Fontein van Heron

De oplossing voor dit probleem komt van Heron van Alexandrië, een wetenschapper die leefde in de eerste eeuw v.Chr. Hij hanteerde een natuurlijke methode om druk

[boven] Afb.8 Campbell's tombe (foto: John Bodsworth)
[onder] Afb.9 Verbindingstunnels in verticale tunnelschacht

uit te oefenen op een stelsel van communicerende vaten om zodoende het water 'op te stuwen' naar een hoger gelegen niveau. In ons geval van het waterbassin onder de sfinx naar de hoger gelegen Grote Piramide (afb.8).

Er is veel onduidelijkheid over de afkomst van Heron, maar we mogen aannemen dat zijn kennis in deze veel verder terug gaat dan de Oud Egyptische cultuur en dat we dit mogen rekenen tot de 'erfenis' die ons is nagelaten door een nog oudere beschaving.

kon het water onder druk maar één kant op en dat was naar buiten via de zogenaamde dalende gang richting 'ingang' van de grote piramide (afb.11).

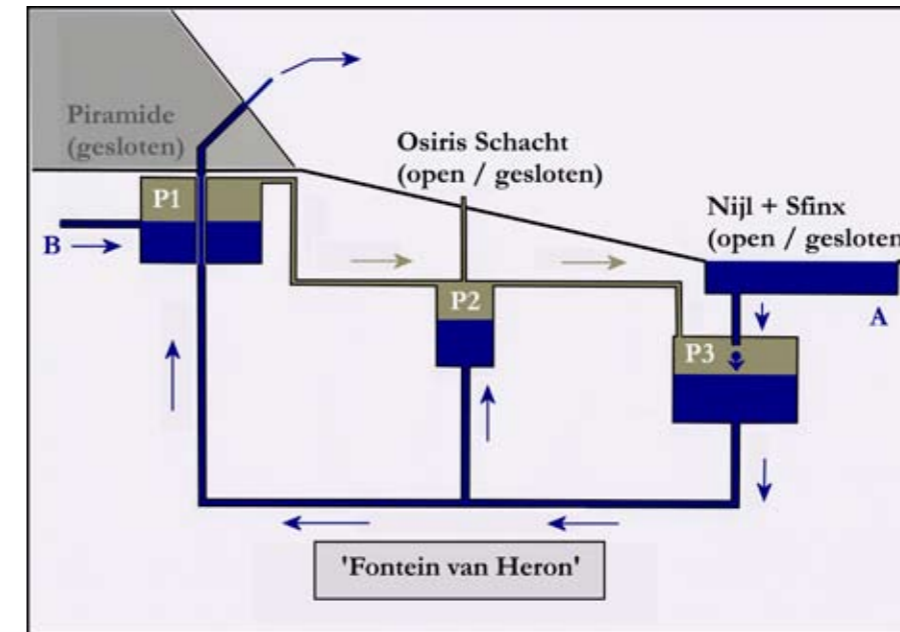
Nog steeds beweert men dat dit de officiële ingang is van de Grote Piramide, maar door de afmetingen en de helling van de daarachter liggende gang is het vrijwel onmogelijk om comfortabel via deze weg naar binnen te gaan. De Grote Piramide had geen ingangen en alleen in geval van nood of reparatie

aan het inwendige systeem maakte men gebruik van deze gang om alle kamers te kunnen bereiken.

Alle toegangen tot de grafkamers van de farao's in de Vallei der Koningen bij Luxor waren hermetisch afgesloten van de buitenwereld, maar eenmaal geopend waren ze gewoon toegankelijk voor stervelingen en kon men de sarcofaag via een normaal beloopbare gang, rijkelijk versierd met hieroglyphen, bereiken. Daar is in geen enkele piramide sprake van, omdat deze 'huizen van energie' niet toegankelijk waren voor buitenstaanders.

Deze dalende gang was voor dat doel voorzien van een zogenaamde 'terugslagklep' in de vorm van een granieten 'prismasteen' (afb.13.). Deze zogenaamde officiële ingang van de Grote Piramide was dus eigenlijk geen ingang, maar een uitgang voor de onder druk staande waterstroom. Op deze wijze kon het systeem door middel van natuurlijke druk worden gevuld met zuiver water uit de Nijl dat op geheel natuurlijke wijze in de Grote Piramide werd toegelaten.

De ondergrondse kamer is speciaal voor dit doel ingericht en daardoor ziet het er uit als een soort onafgemaakte ruwe kamer. Het is namelijk alleen maar bestemd voor ontvangst en regelmatige doorvoer van het water. Het opvallende horizontale plafond in deze kamer zorgt er voor dat er een natuurlijke druk op het waterniveau optreedt bij

[boven] Afb.10 'Fontein van Heron'

Afb.11 Wateroverloop in plaats van ingang

Via B in afbeelding 10 wordt water toegevoerd via het ondergrondse tunnelsysteem vanaf het hoger gelegen Sakkara en Dashur (het 'lange water') naar het eerste afgesloten bassin onder de ondergrondse kamer waardoor de druk P1 in dit bassin zal toenemen. Via luchtschachten wordt deze druk doorgevoerd naar de dan gesloten Osiris schacht (P2) en naar het gesloten waterbassin onder het sfinx bassin. Vanwege het erboven gelegen sfinx bassin dat gevuld is met water uit de Nijl zal de druk P3 aanzienlijk zijn en er voor zorgen dat het waterniveau in dit bassin naar beneden wordt gedrukt hetgeen resulteert in een waterstroom richting Osiris schacht en Grote Piramide. De verticale waterschacht die naar de Grote Piramide loopt is afgescheiden van het bassin onder de ondergrondse kamer en daardoor kan het water alleen maar richting ondergrondse kamer en verder het gangenstelsel van de Grote Piramide in. Doordat de Grote Piramide in het verleden geheel was afgesloten

een geheel met water gevulde kamer zonder vorming van 'luchtkamers' die er voor kunnen zorgen dat de waterstroom wordt onderbroken. Bij een ruw onregelmatig gevormd plafond met nissen is er meer kans op lucht in het systeem wanneer de ondergrondse kamer geheel wordt gevuld met het water uit de Nijl.

Ook de horizontale doodlopende schacht in de ondergrondse kamer zorgt voor een regelmatige drukopbouw van het water zonder de zuiverheid van het water te aan te tasten. Daarom noemen we de ondergrondse kamer dan ook 'waterslagkamer' en de gang naar boven richting uitgang de 'watergang'. In dit verband wordt de uitgang van de Grote Piramide de 'wateroverloop'

De uitgang van de Grote Piramide is de 'wateroverloop' waardoor het overbodige water de piramide kon verlaten.

waardoor het overbodige water de piramide weer kon verlaten (afb.11).

Het water dat via de verticale schacht in de Grote Piramide naar boven werd gedrukt richting 'grot', die zich bevindt op de grens tussen piramide en rotsplateau, zorgde er voor dat het granieten blok, dat deze grot afsloot van de rest van de piramide, opzij werd gedrukt en de weg vrijmaakte naar boven. Het water kwam toch niet veel hoger dan deze grot vanwege het principe van communicerende vaten. Het granieten blok is nog steeds aanwezig in deze grot en het is duidelijk te zien dat dit blok vanwege zijn afmetingen deze verticale gang volledig kon afsluiten. Het kantelmechanisme waarmee dit werd gedaan is niet meer aanwezig of vernield bij de eeuwenlange jacht naar de "schat". Talrijke granieten- en kalkstenen brokstukken liggen in deze grot verspreid als gevolg van het met geweld toegang verschaffen tot de boven de grot aanwezige gangen en kamers.

De prismasteen

Bij het stoppen van de watertoevoer naar de Grote Piramide door het sluiten van de sluisen van de sfinxtempel en het openen van de Osiris schacht waardoor de druk wegviel, zakte het waterpeil in de watergang snel en viel de prismasteen terug in zijn oorspronkelijke positie en was het systeem gevuld

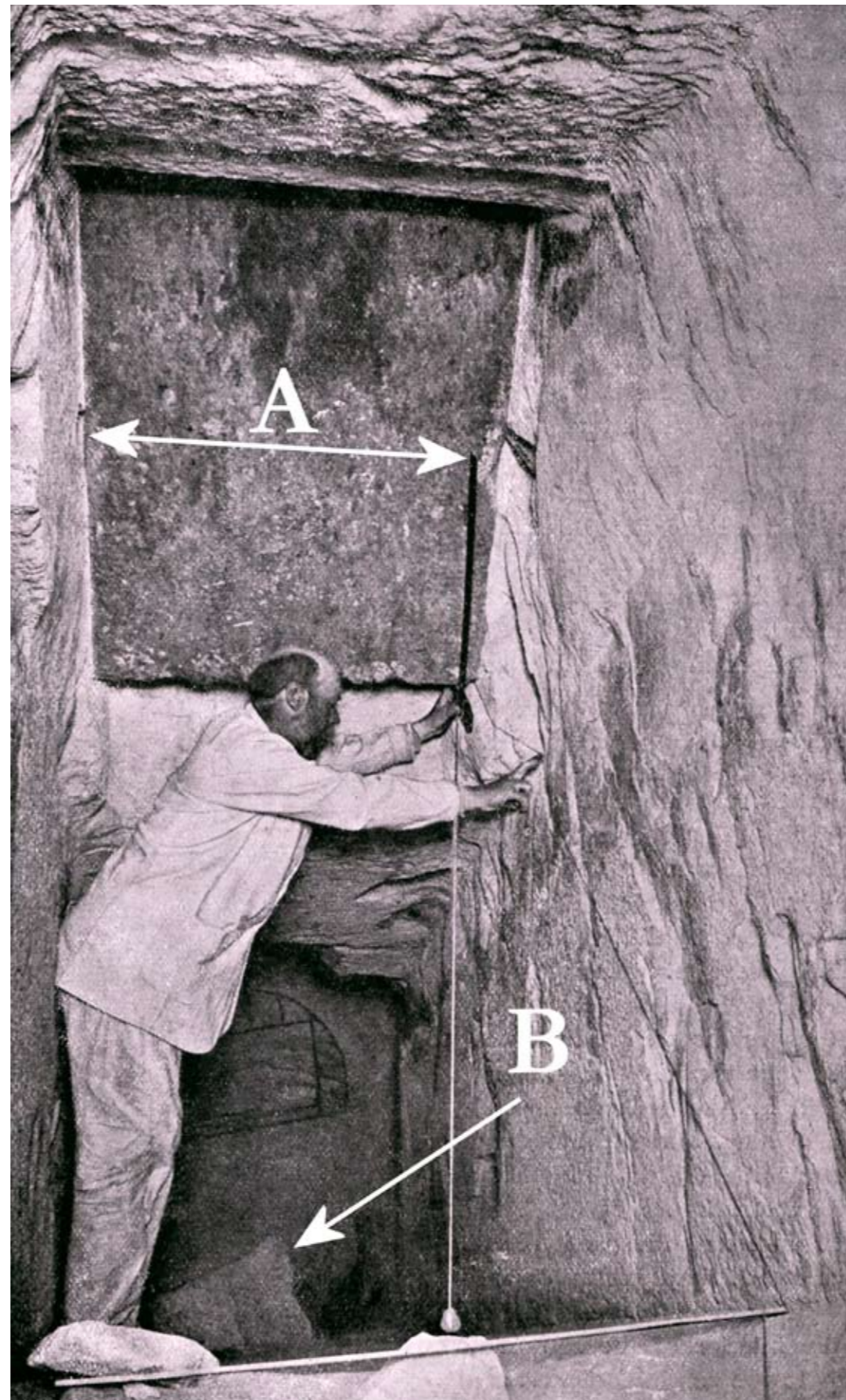
met water en de Grote Piramide hermetisch afgesloten. Boven de prismasteen bleef nog een waterkolom staan tot aan de wateroverloop die er voor zorgde dat de prismasteen door zijn constructie stevig werd terug gedrukt in de watergang en er zodoende voor zorgde dat het systeem luchtdicht werd afgesloten. Omdat er grote krachten optraden bij het terugdrukken van de prismasteen door de waterkolom was de vloer van de watergang ter plekke van deze prismasteen extra verstevigd (afb.13). Dit was maar over een beperkte afstand noodzakelijk, omdat het grootste deel van de watergang zich in het rotsmassief zelf bevindt.

Dankzij zeer oude foto's en tekeningen van de eerste onderzoekers is te achterhalen

waar deze prismasteen zich bevond, terwijl de steen in zijn oorspronkelijke vorm zelf nooit is gevonden.

Er moest dus ergens een zeer sterk scharnierpunt in de watergang zijn waar de prismasteen aan was bevestigd. De prismasteen was van graniet en door zijn omvang en gewicht moest de bevestiging dus ook minimaal uit graniet bestaan. In de watergang ter plekke van de kruising watergang en 'stijgende' gang bevinden zich twee enorme granieten blokken of pluggen die de stijgende gang afsluiten van de watergang. Deze iets taps toelopende pluggen passen precies in het begin van de stijgende gang en zijn met geen mogelijkheid te verwijderen. Bij een bepaalde druk van de kant van de stijgende gang komen ze alleen maar vaster te zitten. Een betere bevestiging voor de prismasteen is er niet en op afbeelding 12 kunnen we de 'nissen' (pijl A) zien waaraan de prismasteen was bevestigd zodat deze om een as die hieraan was bevestigd gemakkelijk kon kantelen. Omdat dit één van de eerste foto's was van de broers John en Morton Edgar uit 1910 van het inwendige van de Grote Piramide was nog niet alles toegankelijk en lag overal nog puin van vroegere vernielingen. Ook op afbeelding 12 is dit het geval, maar kunnen we nog een deel van de vernielde granieten prismasteen zien (pijl B).

Ook op oude tekeningen van de watergang

Afb.12 Bevestigingspunt prismasteen (foto: John en Morton Edgar 1910)

wordt een granieten blok getekend zoals door Sir William Mathew Flinders Petrie in 1880 gevonden en beschreven. Daarom zijn de 'oude boeken' en verslagen van de eerste onderzoekers het meest interessant, al werd dat toen nog niet onderkend. Men beschreef allerlei zaken die later pas van belang bleken te zijn. Alles werd tot in de kleinste details opgetekend.

Een mooi voorbeeld hiervan is de eerste 'grafrover' kalief Al Mamun die zich in 820 n.Chr. met geweld een toegang tot de volledig intacte en gesloten piramide verschafte, en vervolgens stuitte op grote aantallen vlermuizen. Er moest dus nog een andere toegang tot de Grote Piramide zijn en dat waren de ondergrondse tunnels die toen

waterkolom erboven zorgt voor een lucht en waterdichte afsluiting noodzakelijk voor de vervolgfase van het proces. Afbeelding 13 geeft de open (A) en gesloten (B) positie van de prismasteen weer.

De verbintenis met de 'scheppergod' Ptah

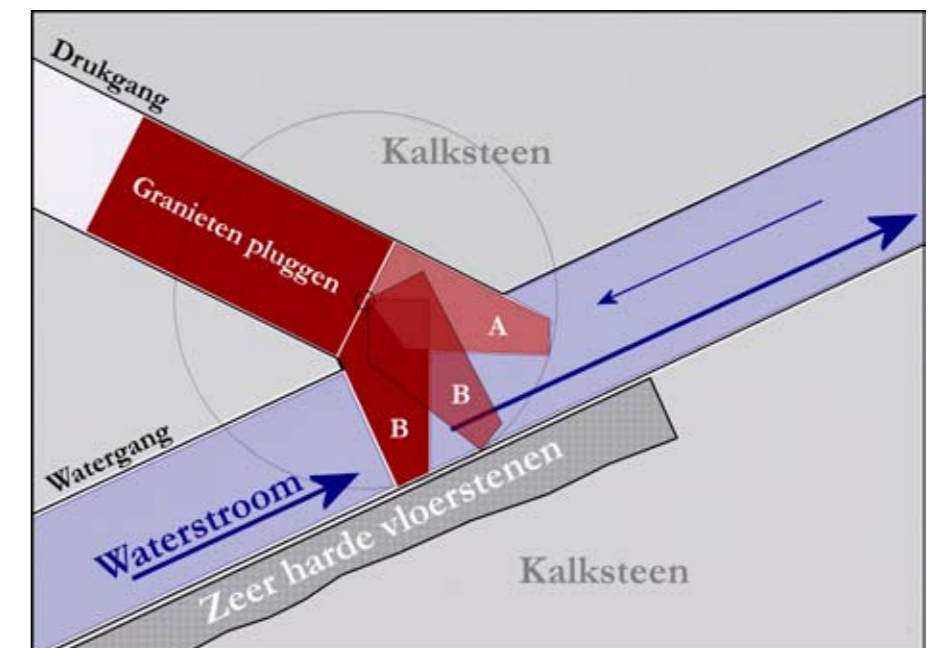
De Grote Piramide is vervolgens tot een zeker niveau gevuld met het water uit de Nijl, en wanneer het water onder druk de piramide verlaat via de wateroverloop wordt de toevoer gesloten (afb.14). Dit resulteert in een snel dalend waterpeil in de watergang en waterslagkamer (ondergrondse kamer). In het volkomen gesloten en luchtdichte gangenstelsel erboven ontstaat vervolgens

'Oude boeken' en verslagen van de eerste onderzoekers zijn het meest interessant: alles werd tot in de kleinste details opgetekend.

nog grotendeels toegankelijk waren. De aanwezigheid van vlermuizen bleek dus achteraf een zeer belangrijke ontdekking.

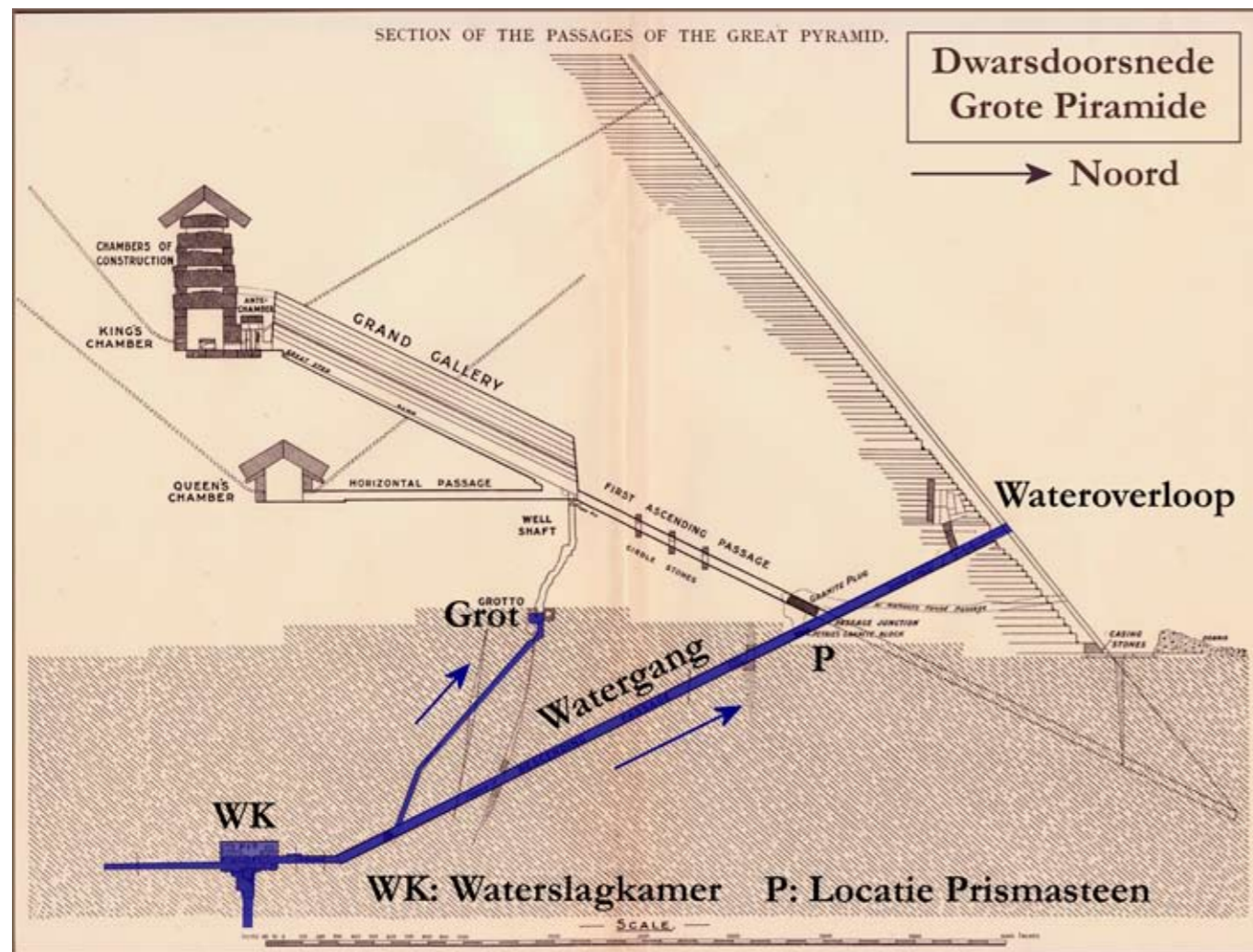
In afbeelding 13 is de werking van de prismasteen ten gevolge van de waterstroom te zien. Wanneer de watertoevoer wordt gestopt valt de prismasteen dicht en sluit de watergang af. De druk van de resterende

een krachtig vacuüm. Het kookpunt van water is die temperatuur waarbij de dampspanning van water gelijk is aan de druk boven de vloeistof. De dampspanning van een vloeistof geeft aan hoe gemakkelijk een vloeistof verdampt en in de lucht terecht komt. Bij een lage druk boven de vloeistof ontstaat er een hogere dampspanning en zal de vloeistof eerder

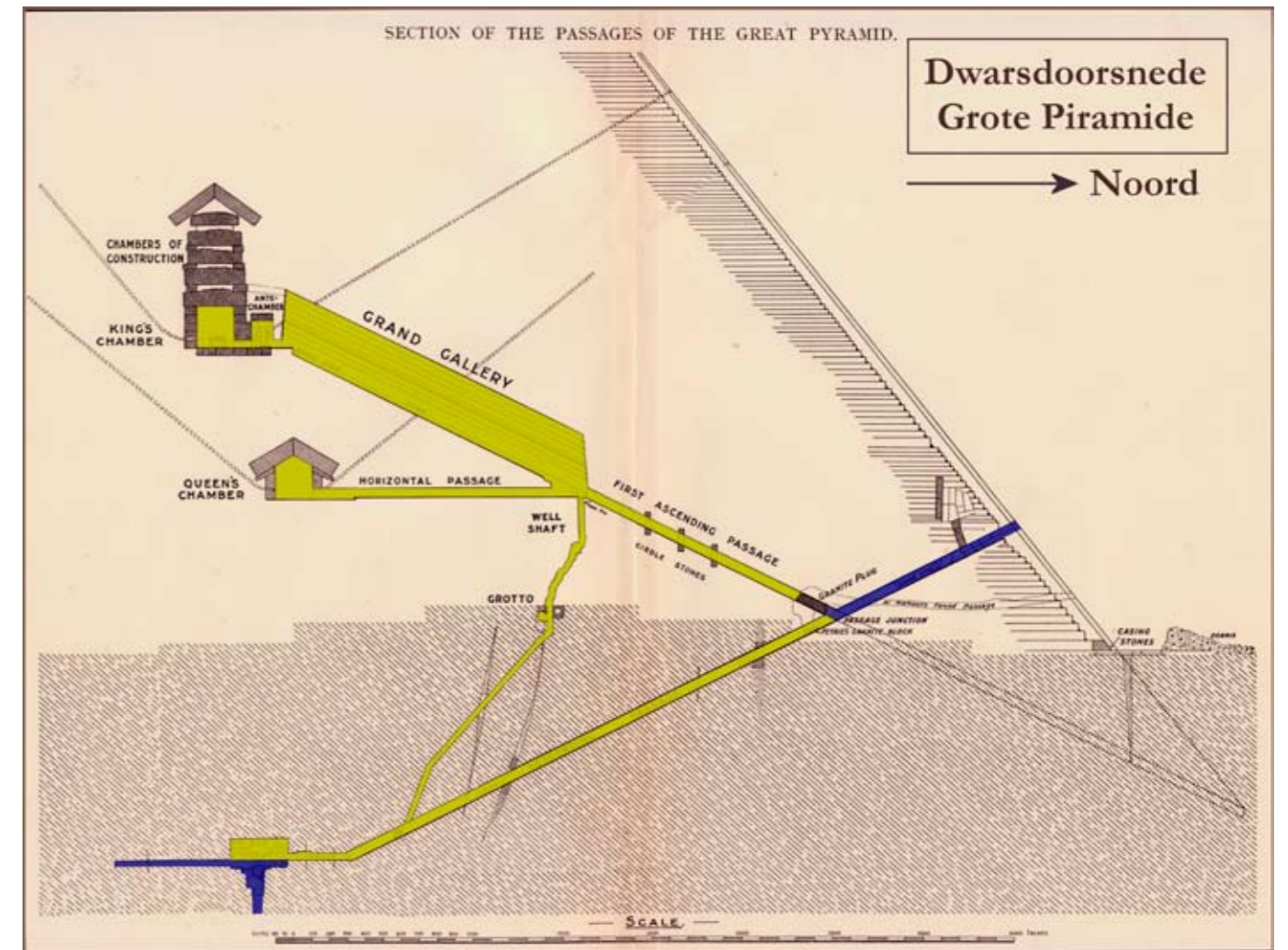

Afb.13 Werking prismasteen

Afb.14 De 'weg van het water' (Afbeelding: D. Davidson en H. Aldersmith 1925)

Afb.15 De waterdamp (geel) vult het systeem (Afbeelding: D. Davidson en H. Aldersmith 1925)

verdampen of 'koken'. Bij het ontstane vacuüm zoals in het gangenstelsel in de Grote Piramide, wordt de druk boven het water dus gelijk aan de dampspanning van water bij de heersende temperatuur en zal het water gaan koken en zeer snel verdampen. Drukverlaging verlaagt het kookpunt. Op een hoogte van bijvoorbeeld 5500 meter is de atmosferische druk nog maar de helft van die op zeeniveau en verlaagt het kookpunt van water aanzienlijk. Op de top van de Mount Everest (8848 m) kookt water al bij een temperatuur van 69°C!

De Franse wis- en natuurkundige Blaise Pascal (1623-1662) toonde aan dat het zogenaamde luchtledige of vacuüm wel degelijk bestond wat tot dan toe voor onmogelijk werd gehouden en ontdekte de naar hem genoemde 'Wet van Pascal' waarin wordt gesteld dat "de druk die op een vloeistof, die zich in een geheel gesloten vat bevindt, wordt uitgeoefend zich in alle richtingen met dezelfde grootte voortplant". Een belangrijke

eigenschap van water is dat onder druk het volume niet verkleint, terwijl het wel zeer 'elastisch' is (cohesie en adhesie).

Deze eigenschappen spelen een belangrijke rol in dit verhaal met betrekking tot de vorming van waterdamp bij drukverlaging boven een vloeistof en het voortplanten van druk bij het principe van de 'Fontein van Heron' zoals eerder beschreven.

Uit alles blijkt het grote respect waarmee

water werd behandeld in het land Kemet door de natuurlijke manier van toelaten en verpompen waarmee het zuiverheidsprincipe van het Nijlwater werd gewaarborgd. Water is een zeer bijzonder element dat als enige stof in drie hoofdfasen of aggregatietoestanden in de natuur voor kan komen; vast (ijs), vloeibaar (water) en gas (waterdamp).

Water heeft 'geheugen' hetgeen wil zeggen

Naar mijn mening is ons 'schone' drinkwater dat op vele agressieve manieren wordt gezuiverd en via allerlei leidingen en pompen naar diverse locaties wordt geperst verantwoordelijk voor een foute balans in onze samenleving.

dat het chemisch gezien 'schoon' is, maar nog steeds beschadigd kan zijn in zijn zuiverheid door de manier waarop het in een voorgaand stadium is behandeld (grondwater, oppervlaktewater, leidingwater). Water slaat namelijk 'trilling-informatie' op waarbij een negatieve trilling of resonantie aanwezig blijft in de watermoleculen en alleen door natuurlijke zuivering kan het water dan weer worden 'hersteld'. Herstellen en zuiveren door middel van het leiden van water via natuurlijke- en organische wegen (Viktor Schauberger - Oostenrijkse natuuronderzoeker 1885-1958).

Naar mijn mening is ons 'schone' drinkwater dat op vele agressieve manieren wordt gezuiverd en via allerlei leidingen en pompen naar diverse locaties wordt geperst verantwoordelijk voor een foute balans in onze samenleving. Zuiver water is daarentegen duurzaam water en bovendien beter voor de gezondheid en geestelijke gesteldheid van alle levende organismen.

De Japanner Masaru Emoto heeft hier veel onderzoek naar gedaan door onder verschillende omstandigheden waterkristallen te fotograferen en vooral het boek *De boodschap van water* behandelt het geheugen van water. Ook de invloed van geluid en klankresonantie op watermoleculen is zeer bijzonder en deze eigenschap speelt een belangrijke rol in de procestechologie van de Grote Piramide.

Het water dat in de Grote Piramide wordt toegelaten is zuiver water en ook de vorming van waterdamp gebeurt op een natuurlijke wijze zonder gebruik te maken van warmte. Deze en de volgende fasen maken deel uit van een energieproces dat lijnrecht tegenover onze tegenwoordige 'explosie-technologie' staat.

De ontstane waterdamp, ten gevolge van de drukverlaging zal nu de gehele gesloten inwendige piramide vullen (afb.15).

Nadat het systeem is gevuld met waterdamp wordt er weer voorzichtig lucht toegelaten

tot het systeem via bijvoorbeeld de zuidelijke schacht in de koningskamer die in verbinding staat met de buitenlucht en vanaf de zuidelijke buitenmantel van de Grote Piramide geopend of gesloten kan worden.

Daarna een oorverdovende stilte; wachtend op de 'trilling van lucht' veroorzaakt door de machtige 'omhelzing' met de scheppergod Ptah van Memphis, die door middel van woord en klank het proces van de schepping op gang brengt, geholpen door zijn vrouw Sekhmet en Tefnut; godinnen van het vuur in het aangezicht van de leeuw.

(Alle afbeeldingen en illustraties zijn van Willem Witteveen tenzij anders vermeld.)